

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/135/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314210489
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8314210489.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci navrhovateľa C. C., bývajúceho v Y., N. č. XX, proti odporkyni F. Y., bývajúcej v R., Q.. Z.. XXXX/XX, zastúpenej opatrovníčkou: N. Y., bývajúcej v R., Q.. Z.. XXXX/XX, právne zastúpenej: JUDr. Ľubomír Hudák, advokátom so sídlom v Humennom, Mierová č. 87, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 19.2.2015, č.k. 15C 212/2014-472 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na zriadenie sudcovského záložného práva.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že , dohoda o prevode členských práv a povinností uzavretá dňa 9.10.2006 medzi I. Y., nar.XX.X.XXXX a N. Y., nar. XX.XX.XXXX ako prevodcami na strane jednej a F. Y., nar. X.XX.XXXX ako nadobúdateľom na strane druhej je voči navrhovateľovi C. C., nar. XX.X.XXXX právne neúčinná. Odporkyni uložil povinnosť zaplatiť na trovách štátu sumu 246,40 Eur a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Odporkyni ďalej uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Súd návrh navrhovateľa na zriadenie sudcovského záložného práva zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ podal dňa 29.5.2007 na súde proti odporcovi I. Y., nar. XX.X.XXXX odporovaciu žalobu o neúčinnosť právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka. V priebehu konania navrhol, aby súd pripustil na strane odporcu do konania vstup ďalšieho účastníka a to F. Y. z dôvodu, že ide o osobu, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu dlžníka - pôvodného odporcu I. Y. prospech.

Podanou žalobou žiadal, aby súd určil, že Dohoda o prevode členských práv a povinností uzavretá dňa 09.10.2006 medzi I. Y. a N. Y. ako prevodcami a F. Y. ako nadobúdateľkou je voči nemu právne neúčinná. Žalobu odôvodnil tým, že I. Y. bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody za spáchanie trestného činu, ktorého sa voči nemu dopustil. V tejto súvislosti si navrhovateľ voči odporcovi I. Y. v občianskoprávnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody. Platobným rozkazom sp. zn. 10Ro/169/2005 zo dňa 28.11.2005 súd zaviazal I. Y. zaplatiť navrhovateľovi 650000,-Sk spolu s úrokom z omeškania a nahradiť mu trovy konania. Napriek tomu, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odporca mu dlžnú sumu neuhradil, preto navrhovateľ podal návrh na vykonanie exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo odporcovi doručené dňa 29.3.2006. V rámci exekučného konania bolo zistené, že odporca

I. Y. nemá žiaden relevantný majetok, okrem členského podielu v Bytovom družstve v R., ktoré ho oprávňuje k užívaniu družstevného bytu č.XX nachádzajúceho sa na X.poschodí na ulici Q.. Z. v R.. Napriek tomu, že odporca si bol vedomý prebiehajúceho exekučného konania, dňa 09.10.2006 previedol svoj členský podiel resp. práva a povinnosti na svoju dcéru F. Y. a urobil tak nie za trhovú cenu, ktorá by mu umožnila splatiť dlhy voči navrhovateľovi ale len za zostatkovú hodnotu členského podielu. Týmto svojim konaním odporca I. Y. navrhovateľa ako veriteľa jednoznačne poškodil a ukrátil. Poukázal na skutočnosť, že odporkyňa F. Y. ako nadobúdateľka členského podielu tento môže kedykoľvek predať za trhovú cenu, pričom pôjde o relevantný príjem z majetku pôvodne patriacemu dlžníkovi, odporcovi I. Y..

Rozsudkom sp.zn. 15C/57/2007-240 zo dňa 17.9.2009 v spojení s opravným uznesením sp.zn. 15C/57/2007-273 zo dňa 07.5.2010 súd návrh navrhovateľa voči odporcovi v 1.rade (I. Y.) zamietol, určil, že dohoda o prevode členských práv a povinností uzavretá dňa 09.10.2006 medzi I. Y. a N. Y. ako prevodcami a F. Y. ako nadobúdateľom je voči navrhovateľovi právne neúčinná, odporkyňa v 2.rade (F. Y.) zaviazal nahradiť trovy štátu a navrhovateľovi trovy konania a odporcovi v 1.rade náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obaja odporcovia, t.j. odporca v 1.rade I. Y. i odporkyňa v 2.rade F. Y..

Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 8Co/109/2010 zo dňa 27.6.2011 odvolanie odporcu v 1.rade odmietol, rozsudok v spojení s opravným uznesením s výnimkou výroku, ktorým súd návrh navrhovateľa voči odporcovi v 1.rade zamietol a výroku, ktorým odporcovi v 1.rade náhradu trov konania nepriznal zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V odôvodnení uviedol, že odvolanie odporcu v 1.rade odmietol z dôvodu, že výrokom rozhodnutia, ktorým súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa voči odporcovi v 1.rade zamietol, nebola odporcovi v 1.rade spôsobená určitá i menej významná ujma na jeho právach ako to na účinné podanie odvolania pripúšťa § 207 ods.1 O.s.p. Pokiaľ ide o odvolanie odporkyne v 2.rade, odvolací súd dospel k záveru, že tejto bola odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa tým, že vo veci prebehlo pojednávanie bez jej účasti, i keď k uvedenému postupu neboli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 101 ods.2 O.s.p., čím súd neumožnil odporkyňi v 2.rade zúčastniť sa vykonania dokazovania a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom.

Za účelom zabezpečenia možnosti odporkyne konať pred súdom, predvolal na zistenie adresy jej terajšieho pobytu súd na informatívny výsluch jej rodičov, ktorí zhodne uviedli, že adresa jej bydliska im nie je známa, odporkyňa sa dlhodobo zdržiava v zahraničí a adresy bydliska často strieda.

Vzhľadom k tomu, že odporkyňa sa dlhodobo nezdržiava v mieste trvalého bydliska, pracuje v zahraničí a napriek šetreniam sa jej aktuálny pobyt nepodarilo zistiť, súd jej uznesením sp. zn. 15C/57/2007 zo dňa 01.12.2011 v tomto konaní ustanovil za opatrovníčku jej matku N. Y., ako osobu pôsobiacu v jej rodinnom prostredí.

Rozsudkom sp. zn. 15C/57/2007-337 zo dňa 11.mája 2012 súd určil, že dohoda o prevode členských práv a povinností uzavretá dňa 09.10.2006 medzi I. Y., nar. XX.X.XXXX a N. Y., nar. XX.XX.XXXX ako prevodcami na strane jednej a F. Y., nar. XX.XX.XXXX ako nadobúdateľom na strane druhej je voči navrhovateľovi C. C., nar. XX.X.XXXX právne neúčinná a ďalej že odporkyňa je povinná zaplatiť trovy štátu a zaplatiť navrhovateľovi trovy konania, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti rozsudku sa odporkyňa odvolala a žiadala, aby súd žalobný návrh zamietol alternatívne aby rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Mala za to, že súd neúplne zistil skutkový stav, keď sa uspokojil s tým, čo v jej mene v priebehu konania prehlásila ustanovená opatrovníčka, teda jej matka. Súd ju mal a mohol podľa jej názoru vypočuť, pretože s matkou je v telefonickom kontakte a ak by súd trval na tom, že sa má osobne zúčastniť na pojednávaní, prostredníctvom telefonátu mohla byť jej účasť na pojednávaní zabezpečená. Z toho dôvodu, teda že nebola osobne vypočutá na pojednávaní vidí vadu, ktorá predchádzala vyhláseniu napadnutého rozsudku spočívajúcu v neúplnom zistení skutkového stavu.

Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 8Co 90/2012-359 zo dňa 19.11.2012 potvrdil rozsudok prvostupňového súdu s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa. V odôvodnení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. K odvolacím námietkam odporkyne uviedol, že právny inštitút odporovateľnosti slúži na zabezpečenie občianskoprávnej ochrany veriteľa pred takými právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktorými sa tento zbavuje majetku za tým účelom, aby sa z neho nemohol uspokojiť jeho veriteľ. Za odporovateľné právne úkony sa považujú tie, ktoré ukracujú pohľadávku veriteľa. Ide o právne úkony, ktorými dlžník znižuje svoj majetok do tej miery, že sa tým ukracuje uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky. Pokiaľ odporkyňa poukázala na nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pretože, podľa nej v súlade s ust. § 320 O.s.p. výkon rozhodnutia proti členovi družstva postihnutím členského podielu v stavebnom bytovom družstve za trvania členstva nie je prípustný a aj keby bol žalobca úspešný, ničím sa nezlepší jeho postavenie vo vzťahu k pohľadávke, ktorú zrejme mieni uspokojovať aj exekúciou vyššie uvedeného práva, odvolací súd poukázal na to, že s uvedenou námietkou sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vypořiadal, keď zvýraznil, že ust. § 276 až 320 sa použijú len na výkon rozhodnutí, ktorými vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania (§ 320a O.s.p.). Odporkyňa ďalej namietala, že je nesprávny záver súdu prvého stupňa o tom, že v konaní bolo preukázané, že pri uzatváraní napádaného právneho úkonu pri náležitej starostlivosti mohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Tvrdila, že nevedela, ani nemohla vedieť, že otec má nejaké finančné problémy.

V súvislosti s touto námietkou odporkyne odvolací súd uviedol, že podľa ust. § 42a ods. 2 OZ úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany sa tu predpokladajú. Druhá strana (osoba dlžníkovi blízka) má možnosť preukázať - a na nej je dôkazné bremeno - že úmysel ukrátiť veriteľa nielenže nepoznala, ale i to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti, resp. že úmysel dlžníka nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Táto nevedomosť, resp. vedomosť o úmysle dlžníka musela existovať v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu. Z obsahu spisu je zrejme, že opatrovníčka odporkyne, ani jej právny zástupca vo vzťahu k hore uvedenému neprodukovali žiadne dôkazy. Za tohto stavu, ak v konaní nevyužili možnosť preukázať opak toho, čo zákon prezumuje, nemožno sa stotožniť s ich námietkami voči záverom súdu o úmysle dlžníka a vedomosti druhej strany o tomto úmysle. Treťou námietkou uvádzanou odporkyňou bolo neúplné zistenie skutkového stavu v dôsledku jej nevypočutia v konaní. Aj v tomto prípade bolo dôkazné bremeno na preukázanie opaku skutočností, ktoré sa prezumujú na odporkyni. Opatrovníčka, ani jej právny zástupca výsluch odporkyne pred súdom nenavrhli. Súdu nemožno vyčítať, že takýto dôkaz nevykonali, ak bydlisko odporkyne nie je známe a aktuálnu adresu nepoznajú ani jej rodičia, z ktorých jeden bol ustanovený za jej opatrovníka. Napokon k námietke o nie celkom určitom výroku napadnutého rozsudku, bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia odvolací súd nemohol zaujať stanovisko.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co 90/2012 zo dňa 19.11.2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 15C/57/2007 zo dňa 11.5.2012 podala odporkyňa dovolanie. Podľa jej názoru prvým predpokladom toho, aby mohlo byť úspešne vedené akékoľvek súdne konanie, je preukázanie naliehavého právneho záujmu na vedení sporu. V tomto prípade má podstatný význam to, či členský podiel v bytovom družstve je alebo nie je možné postihnúť výkonom rozhodnutia, lebo ak toto právo člena bytového družstva nepodlieha výkonu rozhodnutia, potom žalobca v sporovom konaní aj keby bol úspešný, tým vlastne nič nedosiahne, lebo sa ničím nezlepší jeho postavenie vo vzťahu k pohľadávke, ktorú zrejme mieni uspokojovať aj exekúciou vyššie uvedeného práva. Stále tvrdí s odvolaním sa na ust. § 320 O.s.p., že výkon rozhodnutia proti členom družstva postihnutím ich členského podielu v bytovom družstve za trvania členstva nie je možný. Mala naďalej za to, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav, ak sa uspokojil s tým, čo v jej mene v priebehu sporu prehlásila ustanovená opatrovníčka, teda jej matka. Súd mal a mohol ju vypočuť, pretože s matkou je v telefonickom kontakte a ak by súd trval na tom, že sa má osobne zúčastniť na pojednávaní mohla byť telefonicky jej účasť zabezpečená. Postupom Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu Humenné jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Občiansky súdny poriadok Ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, aby nariadil ne prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu. Toto prvostupňový súd neučinil aj napriek tomu, že opatrovníčka odporkyne o jej vypočutie žiadala a súd mal povinnosť

zabezpečiť jej účasť na pojednávaní, aby tak zabezpečil jej vypočutie a spravodlivé rozhodnutie, pričom mal uložiť ak bolo potrebné opatrovnícke povinnosť predložiť súdu adresu odporkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7 Cdo 106/2013-381 zo dňa 14. mája 2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2012, sp. zn. 8 Co 90/2012 a rozsudok Okresného súdu Humenné z 11. mája 2012, č.k. 15 C 57/2007-337 a vec vrátil Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa za situácie keď disponoval informáciami o žalovanej (spočívajúcimi v telefonickom kontakte s matkou, e-mailovou adresou známou matke a možnosťou telefonicky prostredníctvom matky zistiť jej adresu), najmä sa mal pokúsiť o využitie telefonického alebo tiež elektronického kontaktu prostredníctvom mailovej pošty. Tieto spôsoby komunikácie so žalovanou nevyužil, nezisťoval požadované údaje o žalovanej sám, ale ani prostredníctvom jej matky. To za účelom prijatia nadväzujúcich opatrení súdom, ktoré mu poskytovala konkrétna procesná situácia, aby sa pokúsil o zabezpečenie ochrany práv žalovanej v konaní pred súdom, a tak jednal predčasne rozhodol o ustanovení opatrovníčky, ale s touto pokračoval v konaní, i keď tu bola príležitosť konať priamo so žalovanou; súd v konaní postupoval bez požadovaného stupňa istoty, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie s takými závažnými dôsledkami pre účastníka konania, aké má uznesenie o ustanovení opatrovníka v zmysle § 29 ods.2 O.s.p. Z týchto dôvodov postup súdu prvého stupňa i nadväzujúci postup odvolacieho súdu, ktorý na túto nesprávnosť neprihliadal, nemožno považovať za správny. Ak prvostupňový súd vo veci takto postupoval, a ak odvolací súd nevidel v takomto postupe prvostupňového súdu pochybenie a považoval ho za správny, odňali súdy nižších stupňov týmto postupom žalovanej možnosť konať pred súdom a zaťažili konanie vadou podľa § 237 písm. f) O.s.p. (tzv. vadou zmätočnosti), ktorá zakladá jednak prípustnosť dovolania a je tiež dôvodom, pre ktorý musel dovolací súd rozhodnutie odvolacieho a prvostupňového súdu zrušiť, pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom tak závažnými procesnými vadami nemôžu byť vecne správne. Ak dôjde k zrušeniu napadnutých rozhodnutí, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V dôsledku toho sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou dotknutých rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že navrhovateľ v priebehu konania trval na tom, aby súd určil, že Dohoda o prevode členských práv a povinností uzavretá dňa 9.10.2006 medzi I. Y. a N. Y. ako prevodcami a F. Y. ako nadobúdateľom na strane druhej je voči nemu právne neúčinná.

Súd v ďalšom konaní vykonal dokazovanie čestným prehlásením zo dňa 28.8.2014, ktorý súd predložila odporkyňa, vyjadrením odporkyne zo dňa 6.10.2014, vyjadrením odporkyne zo dňa 9.10.2014, vyjadrením odporkyne zo dňa 10.7.2009, výpoveďou matky odporkyne N. Y. na dňa 14.10.2008, písomným vyjadrením matky odporkyne doručeným súdu dňa 25.7.2008, výsluchom svedka JUDr. Mgr. Z. S., súdneho exekútora na pojednávaní konanom dňa 9.10.2014, listom súdneho exekútora JUDr. Jozefa Karasa zo dňa 04.11.2014, exekučným spisom súdneho exekútora JUDr. Z. S. sp. zn. Ex 256/06, správou súdneho exekútora o stave exekučného konania zo dňa 21.12.2006, dohodou o prevode členských práv a povinností uzatvorenou dňa 09.10.2006, uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 10Er/69/2009-66 zo dňa 10.10.2013 a dospel k nasledovným záverom.

Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa mal preukázané, že rodičia odporkyne dňa 09.10.2006 ako prevodcovia uzavreli Dohodu o prevode členských práv a povinností s odporkyňou ako nadobúdateľkou, na základe ktorej odporkyňa nadobudla členské práva k trojizbovému družstevnému bytu číslo XX, na X. poschodí, na ul. Q.. Z. XX v R.. Prevodcovia spolu s nadobúdateľkou a W. Y. (synom prevodcov a bratom nadobúdateľky) ostali naďalej užívateľmi predmetného bytu.

Navrhovateľ mal voči dlžníkovi, I. Y. vymáhateľnú pohľadávku na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Humenné 10Ro/169/2005 zo dňa 28.11.2005, ktorá predstavovala sumu na istine sumu 21576,04 eur, ďalej úrok z omeškania a trovy konania vo výške 750,18 eur. Dohoda o prevode členských práv a povinností bola uzavretá dňa 09.10.2006. Žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu bola navrhovateľom na súd podaná dňa 29.5.2007 teda v stanovenej 3-ročnej lehote. Dlžník uzavrel dohodu o prevode členských práv a povinností dňa 09.10.2006 teda približne necelý rok po tom, čo exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, necelých deväť mesiacov po tom, čo bolo začaté exekučné konanie voči nemu a štyri

mesiace po tom, čo súdny exekútor JUDr. Mgr. Z. S. dňa 01.6.2006 chcel vykonať súpis majetku osobnou prítomnosťou v predmetnom byte.

Súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 42a ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na to, že v prvom rade v priebehu celého konania skúmal, či odporkyňa nemohla, ani pri náležitej starostlivosti, poznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Súd v snahe zabezpečiť ochranu práv odporkyne v konaní pred súdom, spočívajúcich v možnosti konať pred súdom komunikoval s matkou odporkyne, ktorá sprostredkúvala kontakt súdu s odporkyňou, predložila súdu splnomocnenie udelené jej dcérou v D. dňa 12.4.2012 - generálne plnomocnenstvo, ktorým odporkyňa udelila matke plnú moc dostavovať sa na súdy, notárske úrady, registre a akékoľvek verejné alebo súkromné úrady, na úrady a orgány štátu, a k tomuto účelu udeľovať plnú moc v prospech právnych zástupcov a advokátov so všetkými bežnými a všeobecnými právomocami. Predložila súdu čestné prehlásenie odporkyne nachádzajúce sa na č.l. 412 súdneho spisu zo dňa 28.8.2014, na pojednávaní konanom dňa 09.10.2014 uviedla, že odporkyňu informovala o konaní tohto pojednávania, na čo odporkyňa reagovala písomným podaním doručeným súdu dňa 06.10.2014 nachádzajúcim sa na č.l. 419 súdneho spisu. Doručila súdu spolu s písomným vyjadrením právneho zástupcu listinné dôkazy, na ktoré sa odporkyňa odvoláva vo svojom písomnom podaní zo dňa 09.10.2014 doručeným súdu dňa 13.11.2014 nachádzajúcim sa na č.l. 433 súdneho spisu. Právny zástupca odporkyne opakovane na pojednávaniach konaných v neprítomnosti odporkyne dával do pozornosti súdu písomné vyjadrenia odporkyne a skutočnosť, že táto trvá na ich obsahu a žiada, aby ich súd bral do úvahy, ako keby vypovedala pred súdom a že nebude namietat', že jej týmto postupom bolo odňaté právo vystupovať a konať pred súdom. Samotná odporkyňa vo svojom poslednom písomnom podaní zo dňa 09.10.2014 doručenom súdu dňa 13.11.2014 uviedla, že aj keby vypovedala na súde v D. v W. C. zopakuje toto svoje vyjadrenie k meritu veci. Na základe vykonaného dokazovania súd opäť dospel k záveru, že odporkyňa vedela o dlhoch svojho otca. Tejto skutočnosti nasvedčuje fakt, že už v roku 2000, kedy sa voči nemu viedlo exekučné konanie, odkúpila v rámci výkonu exekúcie zariadenie bytu, v ktorom bývala spolu s rodičmi a bratom, pričom v tom období mala 19 rokov. Tejto skutočnosti nasvedčuje tiež jej čestné prehlásenie zo dňa 28.8.2014 nachádzajúce sa na č.l. 412 súdneho spisu, v ktorom odporkyňa uviedla, že počas vyšetrovacej väzby otca I. Y. tohto nenavštevovala a ani s ním neudržiavala písomný kontakt. Začiatkom apríla 2006 ho prepustili z vyšetrovacej väzby a ona koncom apríla 2006 odcestovala do zahraničia. Tieto skutočnosti svedčia o tom, že aj keď odporkyňa nebola v priamom kontakte s otcom, zdržiavala sa na území Slovenskej republiky a prinajmenšom prostredníctvom matky musela vedieť, že jej otec má finančné problémy. Svedčí o tom aj vyjadrenie jej matky zo dňa 25.7.2008 (č.l. 109), v ktorom uviedla, že to čo sa stalo pred pár rokmi úplne narušilo ich rodinný život a hlavne, čo je najdôležitejšie, zmenil sa vzťah ich detí k otcovi, I. Y. Syn, ktorý ešte len dospieva sa veľmi ťažko vyrovnáva s tým, čo sa stalo pred 3 rokmi a s tým, že manžel bol vo väzení a dcéra F. (odporkyňa) sa po tom všetkom rozhodla odísť do zahraničia, so svojim otcom sa nerozpráva a ani v najbližšej dobe nepredpokladá návrat na Slovensko. Ďalej uviedla, že po všetkých tých nepríjemnostiach, ktoré sa stali sa dcéra rozhodla odísť do zahraničia, lebo ľudia jej ubližovali a pritom vôbec nemali potuchy o tom, čo sa vlastne stalo a prečo bol manžel vo väzení. U notára dcéra a ona podpísali plnú moc na prevod členských podielov v bytovom družstve, pretože už dávno s manželom chceli, aby členkou bytového družstva bola ich dcéra a nie ona s manželom. Ani ona ani dcéra o podnikateľských aktivitách manžela nevedeli. Žiadny zákon neporušili, prevod urobili po porade s právnikom a nakoniec aj exekútor potvrdil, že členský podiel nepodlieha exekúcii. Toto všetko súd vyhodnotil tak, že odporkyňa prinajmenšom od roku 2000 aj keď v tom roku bola blízka veku mladistvému vedela a vnímala finančné problémy v rodine a finančné problémy jej otca. Nie je prirodzené aby 19 ročná mladá žena, ktorá nie je zárobkovo činná a žije v spoločnej domácnosti s rodičmi, ktorí sú povinnými v exekučnom konaní, odkupovala zariadenie ich bytu, naznačuje to možnosť takýmto spôsobom sa vyhnúť exekúcii zariadenia cudzími tretími osobami. Odporkyňa v čase, keď bol jej otec vo vyšetrovacej väzbe bola na Slovensku, už vzhľadom že to bolo začiatkom roku 2006 je zrejmé že stupeň jej rozumovej vyspelosti sa od roku 2000 kedy v exekúcii nadobudla zariadenie bytu obývaného ich rodinou bol vyšší a teda keď sa pohybovala v okruhu rodiny a známych musela byť informovaná, že jej otec je vo vyšetrovacej väzbe z určitých dôvodov, ktoré súvisia s jeho podnikaním. Napokon z vyjadrení jej matky jednoznačne vyplýva, že dôvodom odchodu odporkyne zo Slovenska boli okrem snahy jej osobnej a pracovnej realizácie aj jej zlé vzťahy s otcom a ubližovanie zo strany iných ľudí. Odporkyňa predložila kópiu pracovnej zmluvy, ktorú uzatvorila v D. dňa 30.4.2006. Táto však nemá výpovednú silu, nesvedčí o

tom, že odporkyňa do zamestnania u tohto zamestnávateľa v tom čase skutočne nastúpila a vykonávala pracovnú činnosť a to aj s prihladením na jej písomné vyjadrenie doručené súdu dňa 10.7.2009, v ktorom uviedla, že do zahraničia odišla 01.5.2006 a plnú moc na prevod členských práv nechala matke N. Y.. V každom prípade odporkyňa opustila Slovensko po tom, čo bol jej otec prepustený z väzby a po tom, čo následne udelila plnomocenstvo svojej matke na jej zastupovanie pri uzatváraní dohody o prevode členských práv. Takáto časová následnosť poukazuje jednoznačne na to, že odporkyňa v nadväznosti na jej proklamovaný negatívny vzťah k otcovi, prameniáci z už uvádzanej exekúcie v roku 2000 a následne z jeho väzobného zadržania súhlasila s tým, že rodičia na ňu prevedú členský podiel k predmetnému bytu a bezprostredne po tom, čo matke udelila plnomocenstvo vycestovala do zahraničia a nasvedčuje tomu, že odporkyňa vedela o pretrvávajúcich finančných problémoch otca a hroziacej exekúcii. Odporkyňa ani jej zástupkyňa, ani právny zástupca v tomto smere neprodukovali žiadne relevantné dôkazy. Odporkyňa nepreukázala, že úmysel otca ukrátiť veriteľa nepoznala ani to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti. Naopak ako je vyššie uvedené všetko nasvedčuje tomu, že o týchto okolnostiach vedela, že umožnila uzavrieť dohodu o prevode členských práv vedome a s vedomím, že neuskutočnenie takéhoto prevodu mohol mať pre rodinu fatálne následky a s vedomím, že na dlhší čas vycestuje do zahraničia.

V prípade, ak by aj o dlhoch otca odporkyňa nevedela, bolo by pri najmenšom v rozpore s dobrými mravmi, ak by za takej situácie, keď s otcom dlhodobo nekomunikuje, pristúpila na uzatvorenie dohody, na základe ktorej sa stala nositeľkou členských práv a povinností k bytu, ktorých držiteľom bol pôvodne dlžník navrhovateľa a ktorý v tomto byte naďalej ostal užívateľom.

Súd vypočul v konaní svedka JUDr. Mgr. Z. S., ktorý v rámci výkonu exekúcie chcel na návrh oprávneného vykonať v družstevnom byte ktorého užívateľom bol otec odporkyne, jej matka, ona a jej brat dňa 01.6.2006 súpis hnutelných vecí. Tento vo svojej výpovedi uviedol, že v skorých ranných hodinách, kedy sa do bytu spolu s oprávneným a so zamestnancami exekútorského úradu dostavil sa v tomto nachádzali matka a otec odporkyne, pravdepodobne ich syn, ktorý spal vo vedľajšej izbe a samotná odporkyňa. Túto možnosť, t.j. že by sa dňa 01.6.2006 v byte nachádzala odporkyňa poprela a keďže svedok nepreukázal, že by prítomných legitimoval, nemohol jeho výpoveď vyhodnotiť ako relevantnú v tom smere, že to bola skutočne odporkyňa a teda, že aj z tohto zdroja musela vedieť o prebiehajúcej exekúcii. To však nič nemení na vyššie uvedenom závere súdu, že odporkyňa o úmysle otca ukrátiť veriteľa poznala, resp. že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti.

Pokiaľ ide o nalievavosť právneho záujmu navrhovateľa na tomto rozhodnutí, súd mal tento za preukázaný už v čase začatia tohto konania, pretože dlžník predmetným právnym úkonom zmenšil svoj majetok do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie jeho nároku. Pokiaľ ide o tvrdenie odporkyne, že v danom prípade je potrebné aplikovať ust. § 320 ods.2 O.s.p., ktoré vylučuje prípustnosť výkonu rozhodnutia proti členovi družstva postihnutím členského podielu v stavebnom bytovom družstve za trvania členstva povinného, súd sa stotožňuje s argumentáciou navrhovateľa, že takáto jej obrana je bezvýznamná, pretože podľa tohto zákonného ustanovenia sa ust. § 276 až 320 použijú len na výkon rozhodnutí, ktorými vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalecké a iné náklady súdneho konania, čo nie je daný prípad. Okrem toho v takom prípade, keď ide o odporovateľnosť právneho úkonu ide o závažnosť takéhoto správania. Nie je pre rozhodnutie v danej veci podstatné, či členský podiel v bytovom družstve môže byť predmetom exekúcie alebo nie, ide o samotný akt a úmysel ukrátiť pohľadávku veriteľa. Bude už na samotnom oprávnenom, resp. na súdnom exekútorovi, aby si dokázal svoju pohľadávku uspokojiť prípadnou realizáciou členského podielu.

Súd mal teda za preukázané, že odporkyňa musela mať vedomosť o tom, že jej otec má existenčné problémy a musela predvídať, že sa voči nemu vedú alebo budú viesť exekučné konania a teda pri náležitej starostlivosti musela rozpoznať jeho úmysel ako dlžníka napádaným právnym úkonom ukrátiť navrhovateľa ako veriteľa. Z týchto dôvodov súd rozhodol, že predmetná dohoda o prevode členských práv a povinností je voči navrhovateľovi právne neúčinná.

Podaním zo dňa 13.9.2014 doručeným súdu dňa 23.9.2014 navrhovateľ žiadal, aby súd nariadil zriadenie sudcovského záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti, súd však tento jeho návrh zamietol, pretože po 01.9.2005 nemožno v zmysle platného a účinného O.s.p. zriaďovať sudcovské záložné právo.

O trovách štátu súd rozhodol v súlade s ust. § 148 ods.1 O.s.p., podľa ktorého má štát podľa výsledkov konania proti účastníkovi právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov a zaviazal odporkyňa na náhradu trov konania ktoré štát platil vo výške 126,20 eur, ktoré trovy spočívajú v odmene prekladateľky za preklad listín zo španielskeho jazyka a zo svedočného, ktoré si uplatnil ako svedok vypočutý súdny exekútor JUDr. Mgr. Z. S..

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods.1, O.s.p. v spojení s ust. § 151 ods.2, O.s.p. a priznal náhradu trov konania úspešnému navrhovateľovi s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Odporkyňa v podanom odvolaní navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Namietala, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napokon, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Ďalej vytýkala súdu prvého stupňa, že neakceptoval a vôbec nebral do úvahy žiadne vyjadrenie odporkyne doručené súdu k meritu veci, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať.

Svojimi prehláseniami a vyjadreniami dokázala, že nemala vedomosti o problémoch svojho otca, keďže na pojednávaní medzi jej otcom a p. C. nebola, nemá vedomosti aký spor vlastne medzi sebou viedli, otec sa doma nezdôveroval ani neriadil o svojom podnikaní a na pojednávaní nebola ani jej matka. Počas vyšetrovacej väzby ho nenavštevovala ani s ním nemala písomný kontakt. Od apríla 2006 žije a pracuje v zahraničí.

Odporkyňa v podanom odvolaní ďalej konštatovala, že preukázanie úmyslu dlžníka, že mienil ukrátiť právnym úkonom svojho veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou sú osoby blízke dlžníkovi (blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmú, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmú). Úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa v takomto prípade zákon predpokladá aj na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali opak, t. j., že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať.

Podľa názoru odvolateľky vzhľadom na doterajšie dokazovanie preukázala, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Dôkazom v prospech jej tvrdenia je listinný dôkaz predložený exekútorom JUDr. Jozefom Karasom, že v rokoch 2005 až 2006 nevykonával žiaden súpis majetku proti I. Y. a jeho manželke.

Ďalším dôkazom je výpis zo spisu exekútora JUDr. Mihála, z ktorého je preukázané, že dňa 4.6.2006 bol vykonaný kontakt s povinným, pričom v tom čase odporkyňa už bola v zahraničí.

Čo sa týka vyjadrenia súdu, že odporkyňa vedela o dlhoch svojho otca a že tomu nasvedčuje fakt, že už v roku 2000, kedy sa voči nemu viedlo exekučné konanie odkúpila v rámci výkonu exekúcie zariadenie bytu, toto je irelevantné, keďže prevod členského podielu bytu bol realizovaný v roku 2006, čo nemá s rokom 2000 nič spoločné.

Preto má za to, že jasne preukázala všetkými písomnými dôkazmi, ako aj samotnou výpoveďou JUDr. S., že odporkyňa nemala a ani nemohla mať žiadnu vedomosť o aktivitách a dokonca exekúciách svojho otca.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporkyne navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v jeho napadnutej časti. Konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa logicky a presvedčivým spôsobom odôvodnil svoj záver, že odporkyňa neunesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala, že úmysel ukrátiť veriteľa nielenže nepoznala, ale i to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti (úmysel dlžníka nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti). V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

S tvrdením odvolateľky uvedeným v podanom odvolaní, že nemala vedomosti o problémoch svojho otca sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysporiadal poukazujúc na písomné vyjadrenie jej matky (č.l. 109).

V tejto súvislosti nemožno vyčítať súdu prvého stupňa ani záver, že odporkyňa od roku 2000, kedy odkúpila v rámci výkonu exekúcie, ktorá sa viedla proti jej otcovi zariadenie bytu vnímala finančné problémy v rodine a finančné problémy jej otca. S názorom odvolateľky, že tento záver je absolútne irelevantný sa odvolací súd nestotožňuje.

Čo sa týka ostatných odvolacích námietok prezentovaných odporkyňou, ako relevantné dôkazy, s ktorými sa súd prvého stupňa nezaoberal, k tým treba uviesť, že nespochybňujú celkový záver uvedený v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa vyjadrený nasledovne :

„odporkyňa opustila Slovensko po tom, čo bol jej otec prepustený z väzby a po tom, čo následne udelila plnomocenstvo svojej matke na jej zastupovanie pri uzatváraní dohody o prevode členských práv. Takáto časová následnosť poukazuje jednoznačne na to, že odporkyňa v nadväznosti na jej proklamovaný negatívny vzťah k otcovi, prameniáci z už uvádzanej exekúcie v roku 2000 a následne z jeho väzobného zadržania súhlasila s tým, že rodičia na ňu prevedú členský podiel k predmetnému bytu a bezprostredne po tom, čo matke udelila plnomocenstvo vycestovala do zahraničia a nasvedčuje tomu, že odporkyňa vedela o pretrvávajúcich finančných problémoch otca a hroziacej exekúcii. Odporkyňa ani jej zástupkyňa, ani právny zástupca v tomto smere neprodukovali žiadne relevantné dôkazy. Odporkyňa nepreukázala, že úmysel otca ukrátiť veriteľa nepoznala, ani to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti. Naopak ako je vyššie uvedené všetko nasvedčuje tomu, že o týchto okolnostiach vedela, že umožnila uzavrieť dohodu o prevode členských práv vedome a s vedomím, že neuskutočnenie takéhoto prevodu mohol mať pre rodinu fatálne následky a s vedomím, že na dlhší čas vycestuje do zahraničia.

Odvolačný súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.